

ВЕЛИКА СРБИЈА

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОО СРС СОМБОР

БЕОГРАД, 07. април 1996.
БРОЈ 87, ГОДИНА VII

ХРИСТОС ВОСКРСЕ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА шаље Ускршњи поздрав браћи Србима и сестрама Српкињама и њиховим породицама, са жељом, да попут Васкрслог нашег Исуса Христа Васкрсне и српски народ из полувековне гробнице атеистичко – комунистичке владавине.

ХРИСТОС ВОСКРСЕ СРБИ! ВАИСТИНУ ВОСКРСЕ

ЛОКАЛНА САМОУПРАВА У ПРОГРАМУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Центар сваке државе и сваке власти и њихова суштина је грађанин и брига за њега. Заштита коју грађанин треба да осећа у својој држави је последица и крајњи циљ сваке добре и ефикасне државе и власти у њој. Када власт и привилегије које она собом носи постану једини и крајњи циљ носиоца власти, тада је грађанину препуштено да велики број права која му по закону припадају прибавља сам и на мукотрпан начин, или пак тера грађанина да се за своје добро супротстави закону и управљачима који те законе доносе.

Да ли имамо државу и локалну самоуправу која нас штити? Да ли држава и њени органи и њени закони пружају могућност да им се обратимо, да нас заштите? Да ли нам закони ове државе и оваква локална самоуправа остављају довољно простора за здравље и образовање, да ли брину о нашој имовини, о нашим ближњима, о нашим свакодневним потребама?

И на крају, да ли нам ова држава и њени закони и њена локална самоуправа прописују правила и обезбеђују услове за основни циљ који грађанину свака држава мора да гарантује – слободу, заштиту и

благостање? Уместо свега изложеног, што је иначе императив и потреба сваког грађанина, и што сваки грађанин има не само право, већ и обавезу да ос сваке власти и централне и локалне захтева, ми данас у овој држави имамо непрегледну масу прописа, правила, органа. Прописи се доносе свакодневно, и тајно и јавно, и од надлежних и од ненадлежних органа, и по прописаном и не по само њима знаном поступку. Свакодневно расте број државних органа за спровођење тих и таквих прописа, за њихову разраду, примену, контролу, за изрицање санкција, за спровођење санкција... Тиме се намерно ствара правна несигурност, намерно се грађанин доводи у позицију инфериорности, како би код грађанина преовладали страх, незнање и конфузија.

Данас грађанин троши огромну енергију и огромно време, расипа своју животну и радну енергију, у безуспешним покушајима да оствари своја права, да прибави потврду, да извади уверење, а да притом не зна ни где, ни ко, ни када, ни зашто му те потврде и уверења тражи, ни ко, ни када, ни зашто неки органи ту потврду или уверење треба да му издају.

Ова власт зна да се у анархији и безакоњу лакше влада. Оптерећен и дезоријентисан грађанин нема ни времена, а ни воље, а ни интереса да такву власт контролише, да је позива на одговорност, и да јој буде равноправан партнер.

Ситуација је иста на свим нивоима власти. Од савезног до локалног.

Општина и град су територијалне јединице у којима грађанин остварује локалну самоуправу у пословима утврђеним уставом, законом и статутом општине, односно града, и то су места где грађанин најчешће и најнепосредније долази у додир за влашћу и њеним прописима. Стога сматрамо да је организација и рад општина и градова и квалитет сарадње коју грађанин са њима остварује мерило за оцену успешности сваке власти и показатељ степена заштитености права и слобода грађана.

На питању локалне самоуправе и на питању рада органа локалне самоуправе, најбоље се види да ли је једна држава организована на модерним принципима, који грађанину гарантује сигурност, заштиту

(Наставак на 2. страни)

ЛОКАЛНА САМОУПРАВА У ПРОГРАМУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

(Наставак са 1. стране)

слобода и права, услове за заштиту његове имовине, његовог здравља, његове породице.

Имајући ово све у виду Српска радикална странка даје своје виђење проблема и своја решења за организацију и рад органа локалне самоуправе, која су заснована на принципима којима је исходиште у нашем програму за који се странка доследно залаже, и у суштини и окосници тог програма – а то су грађани и брига за најбољи статус грађанина и његове имовине у држави.

Полазећи од принципа приватизације садашњег државног и друштвеног сектора, форсирања сада већ нараслог самониклог приватног предузетништва, јефтине и ефикасне државе, сигурности приватне својине и омогућавању сваком грађанину да оствари пуну меру својих могућности на корист себи и држави, предлажемо решења у области локалне самоуправе, која ће створити услове да грађанин има пуну иницијативу у обликовању свог живота у заједници, а и саме заједнице као целине.

НАЧЕЛА ОРГАНИЗОВАЊА ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ

Како власт чини скуп овлашћења, која су у знатном делу, она овлашћења, која могу да укину слободу грађанина, сматрамо, да је правно неодговорно поверавање вршење власти, а самим тим и истих овлашћења органима на различитим нивоима територијалне организације државе. Циљ овога је да се онемогуће злоупотребе, које су наша стварност, и свакодневница сваког грађанина. Непоштовање овог принципа, ствара правну несигурност, а најбољи пример за то је задашњи Закон о локалној самоуправи, и његова реализација у пракси. Органима локалне самоуправе, општини и граду је поверено самостално доношење статута и самостално доношење других општих аката, којим ти органи самостално преузимају вршење власти и тиме сами себе додељују атрибуте власти и државе.

Као последицу напред изложеног имамо општину и град, као државу у држави, а што доводи до неједнаког положаја грађана различитих општина и градова. Доследним спровођењем овог принципа укида се апсурд да један грађанин, на територији државе Србије има различит правни статус на различитим деловима територије.

1. Одвајање локалне самоуправе од државе

Из претходног произилази и начело потпуног одвајања органа и надлежности државе и органа локалне самоуправе, а са циљем да грађанин брже, лакше и јефтиније остварује своје локалне интересе, кроз локалну самоуправу коју сам бира, сам контролише и сам финансира.

2. Прецизно дефинисање оквира и врсте делатности локалне самоуправе

На овај начин се постиже да локална самоуправа преузме само онај круг послова који су неопходни да би грађанин могао да решава своје локалне проблеме и које грађанин може и треба да финансира. Локална самоуправа постаје јефтина и ефикасна, а држава непотребна у домену локалне самоуправе, осим са својом контролном функцијом.

3. Раздвајање подручних јединица министарстава (владе) од органа локалне самоуправе

У свести нашег грађанина локална самоуправа (општина и град су поистовећени са државом, влашћу и са свим што уз власт иде, а са разлога приуства подручних јединица министарства управе јавних прихода, инспекције, прекршних органа...) у зградама где се налазе седишта органа локалне самоуправе.

Због тога предлажемо физичко раздвајање државних органа од органа локалне самоуправе, тако што би подручне јединице министарстава своју делатност обављали у зградама у власништву државе којих и сада има довољно, чак и превише, а не у онима у којима је седиште органа локалне самоуправе.

Овим се избегава и вршење утицаја државе на локалну самоуправу, што је до сада било правило, а што се веома лоше одражавало на остваривање интереса грађана на нивоу локалне самоуправе, а са друге стране грађани су имали погрешну представу да о појединим питањима одлучују органи локалне самоуправе, а не државни органи. Грађанин је због овога осећао страх од локалне самоуправе, а и локална самоуправа схваћена на социјалистички начин постала је легло злоупотребе, пљачке и личне промоције.

4. Самофинансирање локалне самоуправе

Локална самоуправа ће се финансирати од стране грађана који живе на територији сваке поједине општине и града,

и то из локалних пореза и такси, које су до сада служиле за финансирање оних потреба које нису биле у складу са интересима грађана на локалном нивоу. Како ће органи локалне самоуправе бити неопходно бирани од стране грађана, локалним финансирањем његовог рада постиже се да локална самоуправа буде примерна локалним потребама, да буде ефикасна и јефтина, и да истовремено не буде превелик терет грађанима.

Насупрот томе послови које органи локалне самоуправе буду обављали сходно делегираној надлежности од стране државе, биће финансирани из државног буџета.

5. Смањење броја запослених у органима локалне самоуправе

Због данашње испреплетености локалне самоуправе и државе, и централног тј. државног финансирања, број запослених у овим органима је премашио број запослених и у појединим министарствима.

Стога је локална самоуправа постала скупа, гломазна и неефикасна, јер се због великог броја запослених не може ефикасно организовати рад појединих органа, а што је осећао сваки грађанин кроз стално повећавање пореза.

Самофинансирањем се отвара могућност да се поједине послове чија природа одговара локалној самоуправи ангажује приватни сектор који је јефтинији, ефикаснији и флексибилнији (одржавање чистоће, књиговодствено – рачуноводствени послови, услуге правне помоћи).

Спровођењем оваког програма Српске радикалне странке и напред изложеног решења постиже се да се реше питања која оптерећују свакодневни живот грађана и која му руше веру у државу. Стога Српска радикална странка као странка која најбоље зна проблеме грађана јер је у сама изложена репресији комунистичког режима нуди решења проблема локалне самоуправе која су реална, остварива и модерна, и за то сва она питања која грађане највише интересују.

ОБАВЕЗНО – ОБАВЕЗНО – ОБАВЕЗНО – ОБАВЕЗНО

МОЛЕ СЕ СВИ ГРАЂАНИ, ПОСЕБНО ОНИ КОЈИ СУ ПОСТАЛИ ПУНОЛЕТНИ И КОЈИ СУ СТЕКЛИ ПРАВО ГЛАСА, ДА ПРОВЕРЕ У СКУПШТИНИ ОПШТИНЕ СОМБОР, ДА ЛИ СЕ НАЛАЗЕ НА СПИСКОВИМА БИРАЧА (ГЛАСАЧКИ СПИСКОВИ)! НА ОВАЈ НАЧИН СЕ ИСКЉУЧУЈЕ МОГУЋНОСТ МАНИПУЛИСАЊА ГЛАСАЧИМА!

Екуменизам је издаја Православља

- Обнародовано је да 18. априла, 1996. године у Сомбор долази Преосвећени Владика Бачки Иринеј, који ће, како је најављено, у Народном позоришту, одржати предавање о ЕКУМЕНИЗМУ?! Не сумњамо да ће предавање Преосвећеног Владике допринети, као и до сада, да се заштити православни српски народ.
- За екуменсте Христос није битан. Екуменизам је, у ствари, припрема за религију „Новог светског поретка“, припрема за обожавање „новог Христа“ – антихриста, који ће бити диктатор у злу уједињеног човечанства.

На Светој гори налазе се многа чуда и чудесна места, око којих се често стварају мале легенде, засноване на извесним елементима стварности, али не без људских довијања и домаштавања. Једна од савремених легенди коју сам, пре но што сам отишао на Атос, чуо од неких православних Срба је легенда о манастиру Тиру Есфигмену у коме живе „страшни“ монаси, названи зилоти. Они над собом не признају власт Васиљенског патријарха због тога што Цариград

надлежан за Свету Гору, крупним корацима напредује ка унији са папским Римом: код њих је све строго и „по типку“... На вратима Есфигмена, прицало се, стоји крупан, висок калуђер и пита: „Аре цоу Ортходоџ“ (Да ли си православлац?) Ако ниси, тешко да ћеш ући...

Центар легенде је, међутим, прича о црној застави која се вијори над Есфигменом; „Православље или смрт“ пише на њој. У легенди о зилотима има делић истине: они су заиста зилоти (што значи ревнитељи) Православља, и заиста за време богослужења не помињу цариградског патријарха. Разлог за то је понашање дотичне патријаршије: последња тројица „првих међу једнакима“, патријарси **Атинагора**, **Димитрије** и садашњи **Вартоломеј** одлазили су у посете Риму (папама Павлу VI и Ивану Павлу II) као на хаџилук, молили се заједно са првим међу

западним јеретицима (упркос светоотачким канонима који то изричито забрањују), и не само то! Цариград већ деценијама заузима најактивнију улогу у екуменском покрету (част изузетцима!), члан је Екуменског савета црквава (читаваог низа протестанских јеретичких секти, од којих се неке боре и за „права“ хомосексуалаца, и који, на жалост, углавном никакве везе немају са Христом). Све то је Есфигменце навело да цариградског епископа не сматрају својим надлежним јејархом, мада се моле да Бог уразуми и врати Истину. Тачно је, постоји застава „Православље или смрт!“, али она није ту да би застрашивала, него да би поручила да је Православље – извор живота, и да је та вера, живот сам, алтернатива смрти.

Не само због наше мученичке садашњости, него и због прошлости; један од великих покровитеља манастира био је деспот Србије, **Ђурађ Бранковић**, што Есфигменци не заборавају, наравно, ту је и близина српске светиње, Хиландара, удаљеног пола сата хода. На Светој Гори смо желећи нашу јавност да обавестимо о томе шта значи бити „зилот“, разговарали са монахом **Антонијем**.

Шта значи бити зилот?

Зилотизам је борба православних монаха кроз сву историју цркве. Кад год на Цркву насрне јерес (лажно учење) или се наруши свето предање, монаси су прва линија одбране, што се, рецимо, види у борби монаха Студентског манастира у епохи иконоломачке јереси. Монаштво цркве, а нарочито Свете Горе је било за то да се стоји у чистоти и тачности православног исповедања. Дакле, веру не можемо исповедати само устима, него је морамо доказивати свакодневним животом, стојећи у духу Светих Канона – суштински, а не споља, фијакерски, лицемерно.

Шта је екуменизам данас? Многи кажу да је екуменизам „пут љубави“ ка уједињењу свих хришћана –

православних, римокатолика, протестаната.

Екуменизам је издаја Христа. Молим вас, погледајте „молитве за мир“ које папа од 1986. године организује у Асизију, и где, авај, има и „православних“ представника. У олтар римокатоличког храма био је, рецимо, стављена статуа Буде – и кадили су је! Представник Цариградске патријаршије је, док су кадили Буду, произносио молитве, из неке велике јектеније (једне од литургијских молитва) – замислите, „епископ“, „православни“ да се моли ту где каде Буду! За екуменисте Христос није битан. Екуменизам је, у ствари, припрема за религију „Новог светског поретка“, припрема за обожавање „новог Христа“ – антихриста, који ће бити диктатор у злу уједињеног човечанства.

Шта бисте поручили Србима, народу који у овом тренутку страда од западног „Новог светског поретка“?

Пожелио бих да се поклоним српском народу због његове патње за православље, коју подноси зато што непријатељи цркве Божје желе да га униште телесно и духовно. Не треба се бојати телесне смрти. Страшно је бити поражен и сломљен духовно. Кроз екуменизам, римокатоличку пропаганду, унијаћење, насилно обраћање у папизам – православно губе душу и зло тријумфује. Не издајмо православно веру ни по једном основу, ни из духовних, ни из дипломатских, ни из световних, економских „прогресивних разлога“! Да се српски православни хришћани врате исконском путу покајања. Светим тајнама, животу у Христу и да цела црква остане верна светоотачком предању. Тада ће наступити духовно васкрсење православља и православног Српства – бићете први синови и наследници Светог Саве и нећете бити побеђени ни телесно ни духовно.

- Један од саговорника, доскора врло значајна фигура војвођанских социјалиста, тврди да су социјалисти у Вијводини у последњих двадесетак месеци изгубили, према партијским проценама, око 70 одсто бирачког тела које је на свим прошлим изборима гласало за СПС.
- Због заслуга у неутралисању националне линије СПС–а Војводине, Бошко Парошевић ускоро потпредседник Владе Србије, а можда и на Марјановићевом месту.
- Како се Бачка Паланка припремала за конгрес
- Ко ће узети гласове „изданих социјалиста“

Средином марта агенција „Бета“ емитовала је информацију да се за наредно заседање Скупштине Србије, које би требало да почне 10. априла, припрема реконструкција републичке Владе. Према наведеном извору из Марјановићевог кабинета одлазе **Радован Панков**, министар портфеља, задужен за Србе изван Србије, и **Јован Радић**, министар за рад и социјална питања.

Изнанеђење, рекло би се, али само за оне који не читају новине и не гледају информативне емисије. Панков и Радић одлазе као последњи представници оне групације у СПС–у која је сматрала да се национална компонента партијског програма не сме одбацивати, као што је учињено у последње две године. Прво велико чишћење „националиста“, сетимо се, било је прошле године: из Главног одбора, а пракса је показала и из страначког живота, избачени су: **Михајло Марковић**, **бора Јовић**, **Милорад Вучелић**... Значило је то последњу опомену за оне којима се још чинило да све присутнији улазак у двориште Јосипа Броза представља само тактички маневар, смишљен са циљем да се Србија прикачи за последњи вагон европске локомотиве и да ће све врло брзо сести на своје место, и бити враћено на прагу постављену 1990. године. Преварили су се. У СПС–у је почело масовно претрчавање на другу страну улице, где су их чекали активисти ЈУЛ–а са чланским књижицама.

Највећи отпор новом тренду СПС–а бележен је у Војводини. То је вишеструко разумљиво: ради се о делу Републике који је примио највише избеглих Срба са оне стране Дрине и Дунава, али и о простору са којег је кренула тзв. јогурт револуција, покрет који јепрактично учврстио **Слободана Милошевића** на власти и који му је најснажније дувао у националну заставу. Као што је „Аргумент“ својевремено писао, у војводини су се јављали гласови протеста, по којима сенедвосмислено могло закључити да они који су дигли буну против

аутономаша не пристају на ново одело, које је њихова партија навлачила. Мало је познато да су у том смислу Главном одбору СПС–а стизала и писма протеста, и да су завршавала у партијској архиви. Без расправе и без упознавања „шире базе“.

ОТПОР

Након што је одстрањена „група академика Марковића“, било је питање времена када ће отићи Панков и Радић (спомињан је и Кертес), за које се знало да су у недозвољеној мери за нови курс спомињу своје порекло и народ којем припадају. Сазнаје да је прва етапа у неутралисању „непоуздане Војводине“ представљала довођење или учлањивање председника месних одбора СПС–а Војводине у **Југословенску удружену левицу**. Посао је обављен готово неприметно, изван домета шире јавности, чак и без знања већег дела чланства. Након тога ишло се, јавно, „на главу“; Јована Радића, који је био на месту војвођанских социјалиста, заменио је **Бошко Парошевић**, чија је нагла и количински немерљива медијска презентација у комунистичко – социјалистичким гласилима наговештавала да се ради о кадру који би ускоро могао да избије у сам страначки врх. Перошевић бива изабран за потпредседника СПС–а, а према информацијама које су продрле у јавност ускоро ће постати и потпредседник Владе Србије.

Сазнаје се да је то само прелазна степеница и да би Перошевић до јесени могао да се усели у кабинет **Мирка Марјановића** који ће, према нашим изворима, бити именован за амбасадора у Москви.

Како се примицао минули трећи конгрес СПС–а, стање у војводини постајало је све интересантније за посматраче, али све клизавије за СПС. Претила је опасност да се деси нешто што ова партија не памти; отворена побуна и прелазак неких људи, па и целих одбора, у друге партије или чак формирање нове партије, са, како је

наговештавано, старом програму. Одлучено је, на терену сазнајемо, да се, ипак, испоштују партијска правила и да се о тако крупним питањима расправља на конгресу. Такав став „национално тврдог језгра Војводине“ примљен је у Београду као знак за узбуну. Уследили су састанци, на којима је оцењено да је у Војводини ситуација на рубу контроле и да проблем представља тзв. „Вучелићева група“, у којој су најпознатија имена Панков и Радић.

Центар „отпора југословенском присуству СПС–у“ била је Бачка Паланка, иста она варош из које су крајем осамдесетих година кренули демонстранти, организовани од Панкова и Кертеса, на Нови Сад. Градски одбор Бачке Паланке тврде извори имао је вероватно најинтересантнију припрему трећег конгреса СПС–а. Отворено је критикован нови курс СПС–а, а од предстојећег трећег конгреса затражено је да отвори расправу на тему одступања од програма. На последњем скупу пред конгрес одређени су и делегати (Панков, Радић...) и задужени да у Београду затраже изјашњавање, уз претходну дискусију.

Колико је Бачка Паланка и деловање тамошњих социјалиста представљало опасност за нову генералну линију СПС–а говори и податак да РТС као ни остали страначки медији у Србији нису ни забележили да су заседали социјалисти општине Бачка Паланка и да су расправљали о предстојећем конгресу. Блокада је била готово потпуна, брану је пробио једино новосадски „Дневник“ где је, нечијом непажњом, пропуштен краћи извештај из Бачке Паланке. Страначка превирања у тој вароши проузроковала су у Београду подизање степена партијске готовости на највиши степен; претила је опасност да Војвођани сруше концепт заборавања прошлости и погледа у будуност преко мамут – екрана.

ИЗМЕНА ПЛАНА

Хитно је одржано неколико састанака на највишем нивоу. Одлучено је да се конгрес испланира до најситнијих детаља и да траје не два него један дан, да има церемонијални карактер са строго одређеним говорницима и још строже одређеним говорима. У међувремену Перошевић је у Новом Саду успео да направи ревизију листе делегата са које су отпали и Панков и Радић што, показало се, и није било неопходно јер је одлучено да се не дискутује ни о извештају нити о програму. Сваки округ у Србији добио је задатак да у 120 секунди сабије „успехе и достигнућа“ у прошлом периоду и да то уз помоћ РТС-а презентује на великом екрану Сава – центра. Тако је и било.

Што се листе за нови Главни одбор тиче она је затворена пре конгреса, гласање је било јавно, уместо како је

социјалисти у Војводини у последњих двадесетак месеци изгубили, према партијским проценама 70 одсто бирачког тела које је на свим прошлим изборима гласало за СПС. Води се панична акција за намирење нарушеног броја и ту је активан механизам ЈУЛ-а, пошто се верује да ће ЈУЛ успети да покупи гласове националних мањина и да их прелије у кутије социјалиста. Поведена је борба против српског национализма, коју води први човек војвођанског ЈУЛ-а **Живко Шокло-вачки** и предпоставља се да би таква реторика могла привући гласове Мађара, Русина, Словака, Буњеваца, Хрвата...

Интересантна је позиција Михаља Кертеса, директора Савезне управе царина, врло поверљивог човека председника Милошевића у протеклим бурним годинама. Чини се да ће Кертес до избора остати на садашњем месту и то искључиво због свог порекла, јер се

даље присутна поларизација на националној линији. Имена која се спомињу као одређена за напредовање позната су управо по обрачуну са људима којих више нема у Главном одбору партије. Перошевић је, рекосмо, неутрализовао националну линију у Војводини, а министарка Поповић – Перишић своје најблиставије тренутке, на новом курсу партије, имала је на седници Владе приликом смењивања Милорада Вучелића са места генералног директора РТС-а.

Саговорник „Аргумента“ указује на једну чињеницу, готово феномен, коју ни сам није у стању да објасни, и поред тога што је још увек члан СПС-а. Наиме, још се није догодило да неко напусти СПС и јавно исказа неслагање са њеним новим курсом, иако је опште познато да постоје такви ставови. Чак и људи, јака партијска имена (Марковић, Вучелић, Јовић, Панков...) на миру су чекали или чекају шта ће одлучити партијски отац и нико од њих није јавно изашао да каже са чим се не слаже и да напусти партију. Изузетак је, истини за вољу, академик Михајло Марковић али и он је, колико нам је познато још увек члан СПС-а. На нашу опаску да разлоге треба тражити можда у осећању страха од последица, наш саговорник тврди да то само делимично може да буде прихваћено као објашњење и да је ближе истини закључак да се ради о непроменеј деценијама стварној свести да партија и вођа знају шта раде и да одлуке, какве год оне биле, ваља поштовати.

По свему судећи Војводина ће поново одиграти врло значајну улогу у политичком животу Слободана Милошевића. То је простор на којем ће се, до овогодишњих избора водити најжешћа борба за гласове у којој социјалисти, осим великог екана и „уласка“ у 21. век, ништа ново немају да понуде. Посматрачи кажу да најновије чишћење СПС-а у Војводини са великим задовољством прате **Ђинђић, Шешел и Коштуница**, који верују да имају највеће изгледе да покупе гласове „изданих гласача“. Шешел чак тврди, колико му је веровати, да ће на следећим изборима у војвођанској скупштини имати већину.

Информације, присутне у последње време у јавности, да „национално крило војвођанских социјалиста“ припрема оснивање нове партије (крајем маја) највероватније су плод жеља „изворних гласача“ СПС-а. Све говори да ће на следећим изборима споменута тројка (Шешел, Ђинђић, Коштуница) направити највећи продор у гласачком телу Војводине.

предвиђено раније тајног изјашњавања и све је било под контролом. У Главном одбору нема људи о којима је реч у овом тексту, али се сазнаје да ће поред Радића и Панкова партијски врх СПС-а ускоро на услугама захвалити и **Ратку Марковићу** (због недозвољене блискости са академиком Михајлом Марковићем), **Алекси Јокићу** и **Аранђелу Маркићевићу**.

Уз све „мере предострожности“ из високих кругова СПС-а може се чути да је „врх“ и даље незадовољан, па и забринут развојем ситуације у војводини. Региструје се из дана у дан све отворенија критика „нове Социјалистичке оартије“, а у већини јавних предузећа заведено је ванредно стање у смислу контроле СПС кадрова. Води се рачуна са ким се друже, како реагују у дискусијама, како се односе према ЈУЛ-у, према збивањима у Босни, на који начин коментаришу трећи партијски конгрес...

Један од саговорника „Аргумента“, доскора врло значајна фигура војвођанских социјалиста, тврди да су

креће од претпоставке да би његово помицање негативно одјекнуло у два интересантна тора: међу Мађарима, али и међу Србима, којима је Кертес остао у памћењу као „велики борац за права Срба да у Србији равноправно живе са осталим грађанима“, Шиптарима, пре свега. Кертесу се замера и то што наводно није престао да контактира са „одбеглим“ Браном Црнчевићем.

ЗАСЛУГЕ

Према информацији агенције „Бета“ споменутој на почетку овога текста, предстојећа реконструкција Владе, која је готово извесна, довешће на место потпредседника, уз Парошевића и **Наду Поповић – Перишић** и **Бранислава Ивковића**, вођу београдских социјалиста, који је ту функцију преузео од Слободана Јовановића, садашњег директора Танјуга, помакнутог у пакету са Маринковићем, Јовићем, Вучелићем. И ова имена показују да је у СПС-у и

И ЧУДНО, АЛИ РЕАЛНО!

Највише утицаја за писање овог чланка имала је режимска ТВ, када је пре неки дан, онако стидљиво и ненаметљиво, како само они умеју, изјавили, да још увек у СРЈ има милион и двеста хиљада пензионера! Нека су живи и здрави, на веки вјеков!

Размишљајући о њима као о претплатничком гласачком телу, о људима који под велом „демократије“, често када психофизички нису у стању, што због година и слабог здравља, излазе ови ветерани рада на изборе и неумољиво дају свој допринос, као гласачка машинерија.

За време свог радног века, радили су како су знали и умели. Предлагали, гласали, били бирани и бирали су. Својим непосредним учешћем и радом на свим нивоима, утицали су на власт, економско – социјалну политику, једном речју, били су носиоци и ослонац целокупне надградње и самога друштва у коме су живели, живе и коме припадају. Временом, човек стари, и због неспособности да даље ради (умно, физички, вид, слух, итд.) одлази у заслужену пензију. Висина пензије им зависи од рада и стручности, година стажа и висине личних примања.

Ако је пунолетство са 18 година или 21–ом годином, када се сматра да је то неко мерило зрелости, озбиљности и одговорности једног човека, где је граница разума и зрелости код људи.

Да не буде, да некога од часних пензионера вређамо, сећамо се, да смо читали у новинама, да је дотични господин у својој 127 години добио дете, са невестом која је имала 21. годину; сећамо се случаја, када је такође једној старици израстао зуб у 100 и кусур година, итд. Такође се сећамо када су у нашој самопослужи (продавница бр. 4), падали у несвест, чекајући своје следовање хлеба, које су тако вредно заслужили.

Све је ово, под велом неке демократије?!

О чему се заправо ради?

Наличје горе изнетог је следеће, (намерно нисмо писали о ратним заслугама, 29. новембру, 1. мају, и сл.) да сада нова генерација људи ради и настоји на сваки начин да себи створи најбоље услове за живот, користећи сва савремена техничка достигнућа, за која њихови претходници нису ни знали ни видели! Садашњи млади човек, радник, жели да ради и зарађује, ствара, али је спутаван. Жели да живи у једном савременом друштву, али не може. Жели да се избори за промене, али му се не да. Његово право гласа не може да дође до изражаја од једне преживљене, превазиђене и застареле технологије. Млади човек жели свој статус да избори у неравноправној борби старо – младо, старо – ново, застарело – превазиђено! Намеће се логично питање: Зашто се младима, који су носиоци напретка, онемогућава да изаберу друштво у коме ће да живе? Могу ли 1,200.000 пензионера, имају ли право, окрећући главу уназад за 180 степени, да одређују неке смисао живота, од чијег рада и они сами треба да уживају

благодети? Како не схватају да време чини своје и да треба мирно и достојанствено да препусте кормило новим капетанима бродова? Зашто мисле, да млади људи не знају шта је за њих добро, или се присећају, како су они као млади, били обманути, па то сада, чине другима?

Ово је јако, широка тема, али сви знамо на шта се односи. Кратко и јасно, српски; СВАКОМ КО ОДЕ У ПЕНЗИЈУ, УСКРАТИТИ ПРАВО НА ГЛАСАЊЕ, ПРИЛИКОМ ИЗБОРА!!!

Онај ко ради и ствара, има право да одређује и одлучује на који ће то начин извести!

Ви, Вас 1.200,00, који сте већ у фази „штеловања“ за предстојеће изборе (сада све добијате на време и са увећањима), ако Вас иоле гризе савест, као директне учеснике, још од прошлих избора (1992. – 1993.), за све ове несреће које су задесиле

целокупни српски род, ако сте тако часни и поштени, како тврдите, онда ће те знати шта Вам је чинити! Да Вас подсетим, Вашим цењеним гласовима је Он на власти, Ваши цењени гласови су му омогућили све издаје Срба и продаје српских земаља, Ваши цењени гласови су му омогућили да нас сроза, понизи, превари, изда, обмане, лаже, покраде и на најбољем је путу, да нас САТРЕ!

Господо пензионери, свака Вам част и хвала! Хвала у име мене, моје деце, Ваше деце и унука и осталог рода и порода српског! Да не би Вас, никада свет не би чуо за издају, не би нам белосветске ландаре ишле овом нашом намученом и светом земљом и не би живели, захваљујући Вама, у оваквом „благостању“.

Ако сте разумни, онда ће те знати шта треба да урадите, јер Вам време истиче!

ОО СРС

ТЕК ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ!

7. јули 1995. године, генерал Ђукић даје логистичку подршку Србима, наравно по директивама из Београда, а тадашњи „МОРАЛИСТА“, генерал Гверо, за разлику од Ђукића који заврши у Хагу, постаде „главнокомандујући“?

На приложеној фотографији виде се оба генерала са представницима из Чикага, који су им донели финансијску помоћ, и која им је предата у Хан Пијеску, горе наведеног датума.

На слици поред генерала су: секретар војводе Ђујића - Марко Вученовић; члан црквеног одбора из Илиноиса - Стева Матијевић; члан црквеног одбора и четника - Ненад Маџарац; члан делегације - Никола Вучковић.

ДА НЕ БУДЕ КАСНО?

Издајничко потписивање капитулације Републике Српске Крајине и Републике Српске у Дејтону, потврђених у Паризу, од стране 35. постотног председника СРЈ, посебно у делу где треба од, и овако јадне СРЈ направити пет федералних јединица (Војводина, Ужа Србија, Косово, Санџак и Црна Гора), отворило је апетите многим аутономашима који су једва чекали да им се укаже прилика, па да остваре и наставе по Уставу из 1974. године, па и више.

Вечито подгревана неистина, да Војводина храну Србију, је била и остала убедљива аргументација за недовољно обавештене војвођанске вредне ратаре. Док је минулих година гро житарица одвожено за Словенију и Хрватску, нико није говорио да се те две, сада државе, изграђују, хране и тргују на рачун Војводине. И онда се протурало да није Војводине, Србија не би имала хлеба.

Данас та „Девиза“ важи више него икада раније. И даље велике количине разних житарица, које војвођански сељак не може да самостално и слободно прода, принуђен је да их даје у бесцење – држави (читај властодршцима). Цене, које су одувек биле испод праве вредности произведеног жита, нису задовољавале основне потребе репродукције и набавке материјала. У исто време, откупљено жито се плаћало у више рата током пар месеци, тако да је текућа инфлација била елеменат, која је сељака терала и водила ка тоталном банкротству. Опорезивања су посебна прича.

У исто време, сељак из Србије држави не предаје ништа, или бар један јако мали део, који никако не задовољава прохтеве државе. Ради бољег информисања, треба знати да је око 94–96% обрадивог земљишта сељака из Србије, у њиховом власништву. Тај исти сељак када сеје своје житарице, не размишља о држави. Он зна колико треба њему. Остале потребе према држави регулише ситним узгојем и продајом стоке, неки баштованлуком, ситном трговином. Све у свему, у овим тешким временима, за своје потребе и да га власт не малтретира.

Велике количине житарица које војвођански сељак даје држави, држава користи за трговину, делом за резерве и снабдевање градова по Србији са хлебним житом. Ту почиње стара прича. Знамо за примере када се брашно возило за Борску пекару, у којој је за јутарње мешање хлеба било свега

160 кг. брашна, или ситуација у Нишу, која је идентична борској, и низ других. Замислите само шта би било за режим Милошевића, када би Ниш освануо без хлеба? О Београду да и не говоримо. Он је сада величине као цела Војводина (2.500.000) људи.

Режим у Београду не представља Србију, српски народ, сељаке и остале житеље и прилике. Он је прича за себе, али неистинитим тврдњама у интересу му је да одржава тензију на релацији сељак Војводине – сељак Србије! Зашто! Из простог разлога, јер када би се ова два сељака састала убрзо би дошло до закључка о коме сада пишемо, а то је, да су обојица преварени а корист искључиво има држава и огромни административни гладни апарат. Онда би се та два сељака договорила, па вероватно ни овај из Војводине не би више давао жито држави (да се богати) а њему шта остане. То је једини разлог што ова два сељака до сада никада нису могла да се нађу и успоставе неку сарадњу и договор о даљем заједничком раду, на домаћем и иностраном тржишту. Све је овако под контролом државе (властодржца).

Слично овоме раде и аутономаше. Њихова прича да Војводина храни Србију, има за циљ да одржи удаљеност војвођанског сељака према српском, како би имали контролу и утицај, а у исто време подгревавањем лажи, стварали ситуацију, где се тежи ка самосталности – аутономности.

У оба ова случаја, политика, било ко да је води, има главну реч. У исто време, у оба случаја сељак је изманипулисан, преварен, и намеће се логично питање, шта и како даље?

Треба споменути још једну превару која је ових дана актуелна, посебно у Војводини. Вук Драшковић у коалицији са ДЗВМ, ДС, странком Веселинова, и осталим мањим партијама, покушава да се под девизом, аутономија Војводини и разним мањинама, додвори, отцрпи Војводину од Србије, а касније би уз обилату помоћ међународне заједнице, у име новог светског поретка, и да Срби не искоришћавају Војводину, ту исту аутономну Војводину поделили са Мађарима, који (посебно у задње време) са нескривеним тежњама увелико штампају мапе, где је добар део зелених житних поља Војводине, офарбан неком тамном зеленом бојом! Ако је по оној народној: „Вук длаку мења а ћуд никако“ не треба му веровати. Он се и у ових пет година није

нигде позитивно огласио за добробит Срба, па што би то сада чинио? И то баш у Војводини. Што то није радио у РСК или РС?

Лакше је распарчати Војводину ако се одвоји од Србије, него сада, када су заједно. Треба припремити терен до тзв. аутономије, а остало иде само по себи. Не би нас изненадило, да после распарчавања Војводине, дођу протерани Мађари и швабе, тражећи имања и поседе својих дедова и прадедова, које су комунисти најурили.

Главну реч свему овоме даје и Клуб Војвођана. Они су пре непуне две године, рекли да настоје да остваре аутономију Војводине, (17. септембра 1994.) уз подршку Демократске странке, Војвођанске странке, Свенационални демократски фронт Војводине, а иако битно различито (разумљиво је зашто), ипак, неки облици полицентричког организовања могу се наћи код ДЗВМ, Савезу војвођанских Мађара, Демократском савезу Хрвата Војводине...

Браћо Срби, сељаци Војводине и Србије, сетите се оне народне: „Ко тражи веће изгуби и оно из вреће!“ Покушавамо да овим објашњењем о неким сада актуелним темама (иначе великим обманама и заблудама) упозоримо житеље Војводине, посебно Бачке и Сомбора града, да не наседају и дођу у ситуацију, да доживе и преживе исто оно што су доживела наша браћа широм РСК и РС!!!

Иста је ситуација и са Косовом. Нови поредак је закорачио и ако га ми сада, у име будућности и нашег порода не зауставимо, бићемо ни мање ни више, као цела Јужна Америка. Газде ће нам седети по градовима широм света, а ми ћемо радити. Ако од никог другог, бар смо за ових пола века требали нешто да научимо од комуниста, који су до данашњег дана, највећи феудалци и робовласници света.

У сваком случају, Српска радикална странка настоји да Вам на време предочи ситуацију у којој се налазимо, спречи „самоубиство“ Срба и онемогући душмане на свим нивоима (економском, социјалном, трговини, политици, верском, итд.), да од нас направи рају или „булдеш вод Рац“ (питај мађара шта ово значи)!

МИ СЕ НИСМО ПРОМЕНИЛИ

Опш. одбор СРС – Сомбор

НЕ ДАЈ ДА ОТИМАЈУ СРБИНОВО

Присвајају, уништавају, отимају, и без престанка тако. Ми нисмо рушили џамије и туђе цркве на покрштавали људе, нити отимали земље. Најболније је кад нам узимају децу, или кад присвајају наше духовне тековине, стваралаштво, затим кад нам руше гробља и отимају земље и градове. И никад им није доста, данас хоће да нас врате у камено доба, пореде нас са Албанијом. Све што створимо ићи ће нама на отплате дугова у које су нас увалиле њихове слуге, а наши домаћи изроди.

Никога да нам помогне сем Бог. А иза наших малих околних непријатеља стоје светске силе и организације у завери против Православља. Хоће да се латимо оружја сада када смо слаби и усамљени. На жалост, нама је јасно да ми у овом лажном миру много губимо и да бисмо морали у борбу одмах, данас већ, сутра може бити касно. Међутим, не смемо оно што они хоће, у „врући рат“, ми треба да ратујемо, али тихо, невидно, да се бранимо истом њиховом тактиком. Уздржавати се и полако јачати изнутра уједињењем, сабирањем снага, истрагом пете колоне, склопити опет савез са Французима, Јеврејима и Русима. Не смемо пуштати да нам се попну на главу па онда да их тресемо о тле, да правимо светске ратове и рушимо империје, то нас је ипак скупо коштало.

Велики не могу да нам опросте баш то што смо се усудили, и што смо их тукли, како мали сме на великог?! Како сме да им ремети планове? А ове мале нисмо ни примећивали, њих бисмо ногом само ритнули кад би кидисали с леђа, испод скута својих газда. У последње време заскочише нам за врат баш они.

Зато се морамо сложити, организовати и бранити сваког човека, сваку стопу земље. Коначно, ми на друге народе немамо шта да се љутимо, то је код њих закон самоодржања, али треба да се љутимо и на себе саме јер нисмо

умели да се организујемо и боримо против зла.

Говоре да Босна није српска, да Тесла и Краљевић Марко нису Срби, присвајају Иву Андрића, Мешу Селимовића хтели да отму итд. Њихова пета колона усред Србије систематски ради: пожари, експлозије, загађивање на све стране. Тиме нас застрашују, држе пажњу на несрећи и завађености, повећавају сиромаштво... Они знају боље од нас да се један народ најбрже уништава кад му уништаваш културу, кад му спалиш библиотеку или манастир у којима се чувају повеље и тапије, кад му избришеш памћење. Зато роваше по Србији где стигну. Не могу да се помире са чињеницом да упорно зидамо Светосавски храм, кад су видели куполу, рогови су им израсли, одмах су предузели акцију да га заграде, сакрију, оскрнаве, хоће да га изолују од народа ауто - путем, тутњавом камиона и смрадом да ометају службу Божију, пагансковатикански храм пројектују с десне стране, а с лева већ подигли турски амам са ханом - Народну библиотеку; са главног правца га зазидали масонском пирамидом, хотелом на Славији. Наш ум не може ни да схвати каквим смо подмуклостима изложени.

Зато бисмо и ми морали успоставити опет витешки ред са великим ударом моћи. Ови витезови би били чувари, као некада свети ратници, наших древних ризница, народних светиња и угрожених Срба било где да су. Ред састављен од родољуба спремних да попут јунака из прошлости - гину.

Исламски допринос свету зла, идеја о одузимању деце и посебним васпитањем претварањем у зверове, још није умрла. Само је променила форму па је тешко препознајемо. Ако ти неко сину идеологијом испере мозак и убеди да треба да убија своје за рачун некаквих космополита, онда је резултат исти,

јаничар је јаничар. Или ако сачекају да ишколујемо децу о свом трошку, па онда одаберу најбоље и узму, у чему је разлика? А млад човек не може томе да се одуцре јер му прво овде, у његовој земљи су одузели могућности да ради и ствара. Док оне који остану терористу бедним платама, теоријом анархије - самоуправљањем и самовољом властодржаца обучених у оним истим јаничарским, данас „политичким“, школама. Тако су циљеви постигнути; оне које нису успели да отерају код својих газда, умртвљују кризом, онемогућавају. Горс је то од рата, горе од рака. Увек су знали да треба да нам нападају потомство, знају да смо бољи и да узимајући нам данак у крви, себе јачају, а нас слабе.

Не вреди више јадиковати, треба се борити. Штити своје људе где год да се налазиш, у болници, у милицији, у комшилуку, спасавај храбре кад их нападају, не дај младима да иду из отаџбине. Најлакше можеш заштитити од уништавања свој, твој језик и писмо. Не дај да те лажу како ће те Енглец боље разумети ако пишеш латиницом, прво, шта те се тиче Енглец, а друго, што тај Енглец не разуме Хрвата и овај пише латиницом? Примењуј дакле, потпуно бојкот свега што је у земљи штампано латиницом, шта више, протестуј, тражи у предузећу у коме радиш да се све означава твојим писмом, а онај који то не да, издајник је или улизница. У другим крајевима земље већ пола века траје бојкот свега што је српско па само буди равноправан, не сервилан.

Бриши називе улица и продавница исписане латиницом. Тако ћеш срушити латинску диверзију у Србији и спасти свој језик и писмо, свој идентитет.

На сваком кораку се бори за своје и за себе, не дај никома да отима ништа Србиново.

Откуда могу да потичу његове везе са абвером?

Можда још из школе? Мало је познато да су Крлежа, Броз и Хитлер заједно похађали аустроугарску војно – обавештајну школу у Печују. Хитлер се разболео од туберкулозе и није завршио школу, али Броз јесте. Многи су се питали где је научио да свира клавир и мачује. Па, у тој школи. Војно – обавештајни подофицир у то време није могао да се замисли без познавања окретних игара, јахања, машевања и свирања једног инструмента. То је једноставно било нужно за улазак у свако виђеније друштво. Господин Хитлер је могао 1941. године да ухапси Јосипа Броза који је наводно постао генерални секретар КПЈ (мада он никада није постао генерални секретар легално). Хитлер то није учинио.

Како мислите: није постао генерални секретар КПЈ–у?

Ја сам због те тврдње већ одробијао осам година, али нисам једини који је то знао. И други су због таквих сазнања лоше пролазили. Лола Рибар је сазнао то исто и због тога ликвидиран на Гламоч – пољу, 27. новембра 1943. године. И Ивам Милутиновић је жртва сличних открића. Ево како, Божо Љумовић, један од најугледнијих и најпоштенијих Црногораца (касније је ухапшен поводом резолуције ИБ–а на месту потпредседника владе Црне Горе) за време рата је у једном разговору са врло поверљивим пријатељем сазнао, за оно време, чудан податак: да је Јосип Броз масон! Негде уочи другог заседања АВНОЈ–а он то поверава свом великом пријатељу Ивану Милутиновићу и каже: „Милутине, треба видети ко је овај наш командант. Чуо сам да је масон, а ако је и Черчил масон, онда ће овај наш покрет бити антируски и антикомунистички.“ Иван Милутиновић га је умиривао говорећи: „нека се заврши овај АВНОЈ, па ће мо то рашчистити када се ослободимо“, не знајућу шта се и њему спрема.

Иван Милутиновић је на путу за друго заседање АВНОЈ–а водио црногорску делегацију и свуда су му биле постављене заседе. Захваљујући једној случајној околности, Милутиновић одлучује да промени маршруту и да се пробије кроз Босну. Тако успе да стигне у Бихаћ и изуче живу главу.

Када су Јосипу Брозу рекли да је дошао Иван Милутиновић и делегација из Црне Горе, он је само уздахнуо и рекао: „То је немогуће!“ Били су присутни Моша Пијаде и др Иван Рибар. Ивам Милутиновић је, иначе, имао намеру, тада, да каже старом Рибару

како му је погинуо син Јурица и ко га је убио. Сазнавши за то, позвао га је Броз и рекао: „Немој да се неко превари да старом доктору каже да нема синова. АВНОЈ мора да се одржи, па ћу му ја онда лично рећи.“ А управо је Јосип Броз издао наредбу да му се синови ликвидирају, а истовремено га бира за председника АВНОЈ–а.

Можете ли покушати да реконструисате Брозову политичку биографију?

Реконструкција Брозове политичке биографије могла би се свести на констатацију о гомилама фалсификата. На тај начин он је од никога и никогвине стварао своје име.

За време Првог светског рата Крлежа и Јосип Броз прелазе Дрину као борци аустро – угарске монархије и хватају их несретни Срби. Ова двојица се представљају као Хрвати и ови их враћају назад. Да је то тада Апис знао, историја Југославије изгледала би знатно другачије.

Крлежа и Броз се враћају у своје јединице и зато што су били заробљени, по казни их обојицу шаљу на источни фронт – у Галицију. Крлежа једе жив кромпир, добија високу температуру. Лекар, пореклом Чех, даје му поштеду и тако се он извлачи и враћа у Загреб. Јосип Броз, пак, у једном судару аустро 0 угарске регименте и козачких јединица, бива лоше прободен копљем кроз бутину, тек толико да га Руси заробе и пошаљу у логор у Омск. Ту се он, за извесно време, потпуно примирује, жени се Рускињом од 15. година, али никада не учествује ни у радничком покрету, ни у немирима 1917. године, нити прихвата да уђе у добровољачке одреде чешко – српских добровољачких јединица. То му не смета да 1996. године једном старцу из Душанове улице у Београду, који је радио у главном архиву и био члан једне комисије за Балкан при ЦК большевика, понуди националну пензију само да изјави да је Јосип Броз учесник Октобарске револуције. Старац од 80 година, то одбија, остале без националне пензије и цркава у сред Београда као пас.

О ЈОСИПУ БРОЗУ објављено је код нас, и у свету, више од 900 књига, и остао је нерешена загонетка, случај за анализу. Овај чудесни саговорник Сатане, живео је довољно дуго да помрси конце читавој плејади изузетних личности свога доба и коначно, да као перфидни интригант поруши све вредности једног покољења, градећи мит и култ о себи. Човек, коме никада није било

могуће утврдити датум рођења (дан када се појавила на свет ова чудесна балканска Сфинга), сам је у својим аутобиографијама, одређивао увек изнова, као дан рођења: 1. мај, затим 23. април, па 12. чак и 5. и 7. март, да би коначно усталио термин: 7. мај, а рођендан му је славила младост ове земље као у почаст фараону: 25. мај – Дан младости! Јер, код њега је све загонетно, чак и дан смрти. Објављено је да је умро коначно 4. маја, 1980. године, у 15 часова и 5 минута, док неки имају храброст да тврде да је то само званичног саопштења да је диктатор умро, али не и дан његове смрти која се догодила чак пет дана раније? Сахрањен је уз невиђене почести, 8. маја (осам година раније ја сам са својим друговима ухапшен и после 6. месеци истраге, осуђен на 11 година робије.). Каква симболика? Ја нисам могао бити ослобођен робије све док је диктатор жив. Било је потребно више од 17. месеци од смрти Броза да бих изашао на слободу (1. марта 1982. године из КПД у Сремској Митровици). Напомињем, да је на сахрани ове загонетке нашег века било присутно 206 делегација света, а међу њима 38 шефова држава! Нека не жали што се родио, и шта је све радио. Народ КОЈЕГ ЈЕ МРЗЕО НАЈВИШЕ НА СВЕТУ, подигао му је „Кућу цвећа“ на Дедињу. Има ли веће ироније? То је случај за колективну психијатријску и социолошку анализу!

НА СВОМ ПУТУ ЗА ГАЛИЦИЈУ, САТРАП је, пролазећи кроз село МАЈУР, силовао једну српску сељанку и бити ухапшен и пребачен у Петроварадинску тврђаву, а не због „шрења антисрпског расположења“, како је сам изјављивао у својој измишљеној аутобиографији.

Због овог силовања, аустријског цукцифирера (поднаредника) саслушаће мајор Јунг, који када је саслушао изјаву Броза каже: „Ја сам мислио да сте направили тежи прекршај, циксфиреру Броз. Треба да знате да сте то силовање починили на подручју наше царевине, а то је тешко кажњиво због угледа царске армије. У Србији је то, већ нешто друго; тамо је све дозвољено. Но, с обзиром на ваше раније заслуге, нећу вас казнити, упутићу вас даље на Карпате, да се тамо докажете, јер сада је сваки војник деагоцен, а ви као обавештајца, посебно. Надам се да смо се разумели! И не играјте се! Не дозволите да вас икада више ја саслушавам!“

Онима који на исповести скривају своје грехове!

Хришћанство је живот и оно је искуствено, а ми хришћани који живимо у овоме свету везани смо за њега као душа за тело, и то је дар Неба јер ми смо позвани да мењамо свет који нас окружује. Мењаћемо га молитвом и жртвом, али да би некога мењали потребно је себе очистити. Чиме? Покајање је то које чисти јер смо, познали своје грехе и молимо се Господу да спере нашу греховну нечистоћу и предтави нас пред свима као светила.

Многи од Вас живе побожно, но мало или ни мало у стварима око свога спасења не разумеју, кад долазе да се исповедају, јер на питања често одговарају: „да, није, ја нисам грешан, имам ситних греха, грешим као и остали“, итд. Имали ли смисла овако се односити, и има ли смисла овако се исповедати Богу па онда приклонити главу и саслушати разрешну молитву. Од чега Вас свештеник разрешује када се нисте опште ни исповедали? Такав однос није добар и таквим понашањем показујете немар према свом спасењу, јер у чему, будемо ухваћени у томе ће нам се и судити. Многи који су сада савршени, који су свети, у овоме животу су се бојали суда Божијег, и свим својим духовним силама, уз помоћ Божију, су се трудили да се очисте од греха кроз ИСПОВЕСТ. Навешћу један пример:

Када је преподобни Агатон прелазео из свог живота управо је свој поглед на небо и три дана није склапао трепавице.

Монаси, који су га окруживали, питаху га: „Зашто тако непрестано, оче Агатоне, гледаш у небо?“ Преподобни им одговори: „Стојим ја пред судом Христовим, јер се и ја бојим суда Његовога, јер не знам да ли ће моја дела бити угодна Богу.“ Погледајте сви и ово добро запамтите. Пред свима Вама је свети човек и светога живота би па се и он бојао суда, јер једно је суд Божији а једно суд људски.

Зато се не хвалите својом праведношћу но искажите све оно што Вас тишти а на које Вас опомиње савест ваша. Слободно, без страха јер Ваш исповесник неће открити вашу исповест но заједно са вама ће принети молитву за очишћење. Смирите се у својим молитвама и молите опроштај као блудница, као апостол Петар после одрицања, као разбојник на дрвету где беше распет, и кад тако будете чинили погледаће Вас Господ исцелитељ јер срце скрушено Он неће одбацити и Он сам ће вас похвалити, а то ће бити ваша савршена награда, јер ће учинити да постанете наследници царства Његовог и они који ће учествовати у гозби Јагњета.

НЕМОЈ ПАДАТИ У ОЧАЈАЊЕ!

Има хришћана, који када падну у било какав грех, мисле да им Бог неће опростити, те на тај начин падају и у један највећи грех, ОЧАЈАЊЕ. Шта да кажемо ради уразумљења? Рећи ћемо:

1. Нема греха који превазилази милосрђе Божије;
2. Својим ранама је Христос излечио ране целог човечанства, па може да излечи свачију душевну рану;
3. Нека такви људи знају да сваком који се искрено и од чистог срца покаје за учињени преступ Господ

опрашта, и прима их, те показује и своју особиту наклоност.

СВЕТИ ЖИВОТ ГОНИ ОД НАС ЂАВОЛЕ!

Познато је да зли дуси беже од нас првенствено када се:

1. Молимо и постимо јер се смиривамо;
2. Када се трудимо на корист својих ближњих;
3. Када читамо Свето писмо (Реч Божију);
4. Када се побожно и правилно прекрстимо;
5. Када пазимо на своје мисли, речи и дела.

ПРОТИВ ПИЈАНСТВА!

Знате ли хришћани да пијанство живи заједно са неузддржањем; сестра је сладострашћу; родитељка је говорењу безобразних речи и у њему нема добре помисли.

1. Живи са неузддржањем јер нагони да се и прекомерно једе;
2. Сестра је сладострашћу јер рађа прљаве мисли и жеље те производи и лоша дела;
3. Родитељка је безобразних речи јер их рађа као и псовке.

Пијанство је страховито зло, данас је постало као заразна болест. Тело се уништава, а душа пијанице вели свети апостол Павле неће наследити царства Божијег. Зато бежите од пића.

УКЛАЊАЈТЕ СЕ ОД ЗЛА И ЧИНТЕ ДОБРО ЈЕР ХРИСТОС СПАСИТЕЉ НАША ЈЕ РАДОСТ И КРОЗ ЊЕГА СЕ СПАСАВАМО, ЈЕР НАМ ЈЕ ОБЕЋАО ДА ЋЕ СА НАМА БИТИ У СВЕ ДАНЕ ДО СВРШЕТКА СВЕТА.

ЗАШТО ЈЕ ГЕТЕ УЧИО СРПСКИ?

- Проповед пастора Фридриха Грисендорфа коју је одржао у немачком селу Евербургу, код Оснабрика, маја 1945:

Наша отаџбина је изгубила рат. Победили су Руси, Американци, Енглези. Можда су имали боље оружје, више војника, боље вођство. Али то је у ствари изразито материјална победа. Ту победу они су однели.

Али овде, међу нама, има један народ који је извојевао једну другу и много лепшу победу – победу душе, победу срца и поштења, победу мира и хришћанске љубави. То су Срби!

Ми смо их раније само донекле познавали. Али смо исто тако знали шта смо чинили у њиховој отаџбини.

Убијали смо стотину Срба, који су бранили земљу, за једног убијеног нашег војника, који је, иначе, представљао власт окупатора насилника. Па не само да смо то чинили, него смо благодански гледали како су на Србе тамо пуцали са свију страна: Хрвати, Арнаути и Италијани, и Мађари, и Бугари.

Знали смо да се овде међу нама налази 5.000 официра Срба, који су некада представљали друштвену елиту у својој земљи, а сада су личили на живе костуре изнемогли и малаксали од глади.

Знали смо да код Срба тиња веровање: Ко се не освети, тај се не посвети!

И ми смо се, заиста, плашили освете тих српских мученика. Бојали смо се да ће они, по нашој капитулацији, радити оно што смо ми њима радили. Замишљали смо јасно ту трагедију и већ видели нашу децу како пливају канализацијом или се пеку у градској пекари. Замишљали смо убијање наших људи, силовања, рушење у разарање наших домова.

Међутим, како је било?

Кад су пукле заробљеничке кице и кад се 5.000 живих српских костура нашло слободно у нашој средини, ти костури су миловали

нашу децу, давали им бомбоне! Разговарали су са нама! Срби су, дакле, миловали децу оних који су њихову отаџбину у црно завили!

Тек сада разумемо зашто је наш велики песник Гете учио српски језик. Сад тек схватамо зашто је Бизмарку последња реч на самртној постељи била – Србија!

Та победа Срба је већа и узвишенија од сваке материјалне победе! Такву победу, чини ми се,

могли су извојевати и добити само Срби, однеговани у њиховом светосавском духу и јуначким епским песмама, које је наш Гете тако волео...

Ова победа ће вековима живети у душама Немаца, а тој победи, и Србима који су је извојевали желео сам да посветим нашу последњу свештеничку проповед.

„СПС МАРКЕТИНГ“

У Сомборској општини поред свих привредних „успеха“ почеле су прекоманде општинских челника и руководиоца.

Васа Релић досадашњи председник сомборске општине, уз успешно решавање привредних проблема у општини, као награду, следећи мандат наставља у Привредној комори Војводине?

Директор Комбината, Јова Кеча, је такође на листи унапређених, поред директора Медицинског центра у Сомбору, др Поповића.

Има их још који су својим „успешним“ привредним и друштвеним „успесима“ утрли стазе каријеризма!

Сва срећа те не постоји више СФРЈ, јер би можда многи „успешни“ из Сомбора, завршили као амбасадори по Несврстаним земљама и Кини и Кореји.

У исто време, град нам обилазе делегације, француски амбасадор, али то је према, читајући информације из Сомборских новина, строго поверљиво, као и посета Владике Иринеја.

У сваком случају, треба подсетити часни српски народ, да поред свих горе наведених збивања у нашем граду, које би требале да буду „ударне“ за нашу будућност, ова година је и Година пола века од убиства првог вође покрета отпора у Европи, против фашизма и комунизма.

Слава му!

ЗБОГОМ „ЛЕГЕНДО“

Налазимо се у држави која се позива на небо када јој не иде добро, а на себе када јој пође боље, у држави којој није доста што је подносител, већ захтева да то чините са одушевљењем.

У упропаштеним фирмама седе управо они што мисле да су обезбедили својој деци будућност али преварише се јер њихови потомци, ако се овако настави, живеће у држави у којој одређивање слободе почиње њеним ограничавањем, у држави у којој химну слушате као сопствено опело.

Несхватљиво је како су људи спремни на бекство од одговорности када треба положити рачуне на олтар правде.

Није препрека ни новац, купује се радни стаж да се оде у пензију. Само део малверзација је угледао лице јавности, а велика легенда РК „Београд“ у Сомбору понешен примером многих руководилаца из Београда хвата воз без повратка на радно место.

Човек (Милан Иванчевић) схватио да је у гадном сосу па брже боље жели

у пензију. Шта за поменутог господина представља новац? (када је он себи обезбедио од пијачарине). Нормално као члан СПС-а нико га не позива на одговорност за његове махинације.

Не знам само господине Иванчевићу хоћете ли имати миран пензионерски сан? Много сте господине Иванчевићу потрошили туђих живаца и попили жучи. Фирма из које сте дошли у РК „Београд“ у Сомбору, славила је Ваш одлазак! Ви сте господине себе сматрали првом виолином у оркестру, а захваљујем се Богу што напуштате и наш оркестар у којем сте веома лоше свирали.

Легенде су људи за поштовање, а новинарка листа РК „Београд“ била је лоше обавештена те Вам је доделила епитет који нисте заслужили да носите. Господине Иванчевићу одлазите у пензију за коју би требали да радите још најмање 10 година, обзиром да сте толико неоправдано одсуствовали са

посла, измишљајући посебне разлоге. Ви као неспособан СПС-ов кадар требали сте и много раније да се повучете са положаја, јер за инкасанта Вам уопште није била потребна економска школа.

Вашим одласком наш колектив ће бити појачан! Одлази из њега интригант и лош човек. За нашу будућност немојте бринути, јер за њу никада нисте ни бринули, за њу ће се постарати они који долазе, јер она ће бити њихова.

Дописник РК „Београд“

Радикални Шиљак

- Сомборској делегацији на Кипру, сва врата су била отворена – могли су кући када су хтели;
- Примећено је да сви чланови делегација носе торбе – џепови су претесни;
- На вест о повратку делегације, један грађанин је прокоментарисао – нису морали;
- Када би свако чистио ђубре испред својих врата, сомборска „Чистоћа“ би банкротирала;
- Свако ђубре за себе, зато га има на све стране;
- Месец акције „Чистоће“ – очигледно долазе избори!

ЗАПОШЉАВАЊЕ...

У Сомбору биро за запошљавање постоји ради реда. Сада се посао добија ако је првенствено неко из породице члан СПС-а или ЈУЛ-а; Затим, ако се учланите у неку од партија; Па, ако вам је неко на руководећем месту, итд. Прогнанике такође примају, можда ће временом постати добри чланови једне од партија у пропадању? Рецепт из педесетих и шездесетих година поново оживљавају, са присилном наплатом пореза се почело, па редом...

Припаднике опозиционих партија који су запослени стално упозоравају на неку „лојалност“ држави, или су под пресијом губитка посла!

Све је ово у оквиру припрема за изборе, али сетите се: са свим крађама, поткупљивањима, уценама, фалсификатима, ова власт је искусила 35% од целокупног гласачког тела Југославије. Овог пута их могу „извадити“ само шиптари. Живело братство и јединство.

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел – Генерални директор: Александар Стефановић – Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић – Заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић – Редакција: Рајко Горановић, Момир Мирковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешел, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић – Председник издавачког савета: др Ђорђе Николић – Издавачки савет: Томислав Николић, Маја Гојковић, Аћим Вишњић, Драган Јовановић, Рајко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Попашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радовановић, Јоргованка Тобаковић, Ратко Марчетић, Влада Башкот, Стеван Кесевић – Секретар редакције: Љиљана Миоковић